

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 24.10.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в закрито заседание на 24.10.2022 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Златка Илиева

като разгледа дело номер **4004** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на Д. С.“ АД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Д. С. У., със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], чрез адвокат В. К. С., САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] против Акт за прихващане или възстановяване № П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021 г., издаден от М. Г. Т., на длъжност Главен инспектор по приходите и П. А. Т., на длъжност Старши инспектор по приходите при ТД на НАП, ГДО-С., потвърден с Решение № 319/25.02.2022 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

С искане за отправяне на преюдициално запитване, представено в открито съдебно заседание на 12.10.2022 г. от страна на жалбоподателя моли съда да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз /СЕС/, с което българският съд да формулира въпроси, които да спомогнат за правилното тълкуване на чл. 90 от Директивата във връзка с националното право на Република България и по-специално, с тълкуването на чл. 115 от ЗДДС, като механизъм за изменение на данъчната основа по чл. 90 от Директивата в случай на пълно или частично плащане.

С искането до българския съд не са формулирани конкретни въпроси от страна на дружеството-жалбоподател, единствено е цитирана практика на Върховен административен съд /ВАС/ и СЕС по редица казуси, свързани с горесцитираните правни норми.

От страна на ответника в указания от съда срок е представено Становище от 18.10.2022 г., с което същият счита отправеното искане за неоснователно .

Съдът намира искането за отправяне на преюдициално запитване за неоснователно относно поставените въпроси, поради следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 628 от ГПК, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности. Тази законова разпоредба определя именно хипотезата, при чието наличие се позволява да бъде отправено преюдициално запитване по дело, висящо съдебно производство, пред български съд, до Съда на Европейския съюз. То се извършва винаги при наличие на необходимост от тълкуване на конкретна правна норма от правото на ЕС.

Нормата на чл. 630, ал. 1 от ГПК, от своя страна определя съдържанието на запитването: запитването до Съда на Европейските общности съдържа описание на фактите по делото, приложимото национално право, точно позоваване на разпоредбата или акта, чието тълкуване или валидност е предмет на запитването, причините, поради които съдът смята, че исканото преюдициално заключение е от значение за правилното решаване на делото, както и формулировка на конкретното преюдициално запитване.

В конкретния случай на първо място така отправеното запитване на отговаря на изискуемото, съгласно закона съдържание. Същото не съдържа конкретно поставени въпроси.

Освен това, съдът намира, че не са касае за несъответствие между българския Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ и Директива 2006/112/ЕО, нито за непълнота на нормите, транспонирани в българския ЗДДС на нормите от Директивата. В случая, дружеството-жалбоподател иска тълкуване на нормата на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО и на чл. 115 от ЗДДС, но както се посочи по-горе липсва поставен конкретен въпрос - в какво именно се състои твърдяното противоречие или неяснота. В искането са цитирани няколко съдебни решения на ВАС, постановени през 2010 г. и 2013 г. Следва да се отбележи, че същите са постановени преди Решение на СЕС по дело C-224/18, което също е цитирано от дружеството-жалбоподател в депозираното искане. Цитирани са и няколко решения на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, включително и приложени към искането.

Съдът намира за недопустимо чрез отправяне на преюдициално запитване да се прави опит за преодоляване на противоречие в съдебната практика на българските съдилища или в тази на приходната администрация. Още повече, че цитираната такава е формирана, както бе посочено по-горе, преди постановяване на посоченото Решение от 03.07.2019 г. на СЕС по дело C-242/18.

Извън горното, следва да се има предвид, и че съгласно чл. 267, ал. 3 от ДФЕС като първа съдебна инстанция съдът не е задължен да сезира СЕС с поставените въпроси. С оглед на гореизложеното, искането за преюдициално запитване следва да бъде оставено без уважение като неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. С.“ АД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от Д.

С. У., със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], чрез адвокат В. К. С., САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по административно дело № 4004/2022 г. по описа на Административен съд София-град, като неоснователно.

Насрочва открито съдебно заседание за 01.02.2022г. от 14.10ч., със страни и СГП.

Определението не подлежи на обжалване на основание чл. 629, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

СЪДИЯ: